

דעם רבינ'ס

עוּכָס

דער
ריינער קוואל

אײערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

א גוטן שבת און יום טוב פאר אלע לעכטיגע קינדער.

מיר שטייען שוין ביים שוועל פון דער נייעם יאר. אלע אידן גרייטן זיך אויף דעם הייליגן יום טוב ראש השנה. יעדער זוכט א וועג ווי אזוי זיך אויפצואוועקן פונעם שלאף און זיך אומקערן צום באשעפער.

מיר אלע בעטן ביים דאווענען אין די הייליגע טעג "זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים וכתבנו בספר החיים למענה אלקים חיים", מי כמוך... וכתוב... בספר חיים...

ר' נתן אין הלכות תפלין איז מסביר אז דער עיקר קדושה פון ראש השנה איז אז מיר זאלן זוכה זיין צו תשובה שלמה, דאס מיינט אז מען זאל זוכה זיין זיך צו באנייען פון איצטער און צולייגן מער קדושה פון דאסניי.

דערפאר בעטן מיר אין די הייליגע טעג גאר אסאך מאל אויף התחדשות, אז מען זאל זיך אלעמאל באנייען פון דאסניי אזוי ווי מען בעט "חדש עלינו שנה טובה" "חדש", מען בעט דעם באשעפער, העלף אויף זיך באנייען און דורכדעם איז מען זוכה צו א לאנגע לעבן פון נצחיות, דערפאר בעטן מיר אסאך מאל "זכרנו לחיים", ווייל ראש השנה בעטן מיר אויף אמת'ע לאנגע לעבן, דאס מיינט א לעבן וואס מיר טוען דער רצון השם און מיר זענען מקיים זיינע מצוות מיט פרישקייט.

פארוואס פארט מען צו צדיקים אויף ראש השנה? אין ספר לקוטי עצות אין אידיש איז ער מסביר

לויט תורה ר"א אז דער עיקר המתקת הדינים ווערט לויט די הייליגקייט און רייניגקייט וואס מען האט אין מוח, אבער מען קען זיך נישט הייליגן און רייניגן די מחשבות נאר אז מען איז זיך מקשר צו צדיקים, און וויבאלד ראש השנה איז דער מקור פון דינים דערפאר דארף מען זיין זייער געווארנט צו האלטן ריין די מחשבות אין די טעג פון ראש השנה כדי צו מבטל זיין אלע דינים, דעריבער פארט מען צו די צדיקים צו זוכה זיין צו קדושה און טהרת המחשבה.

און דורכדעם וואס מען פארט צו אמת'ע צדיקים אויף ראש השנה ווערן נמתק אלע סארטן דינים פון דער וועלט, דאס מיינט אלע קטרוגים און יסורים פון דער וועלט, וואו עס איז נאר פארהאן עפעס א דין - דאס מיינט א קטרוג וועלכע ברענגט צרות און יסורים - ווערט אלעס נמתק און בטל דורכדעם וואס מען פארט צו אמת'ע צדיקים אויף ראש השנה.

דער רבי האט אויף טאקע געווארנט "ראש השנה דארף מען טראכטן גוט".

דורכדעם וואס עס קומען זיך צוזאמען אסאך מענטשן צום אמת'ן צדיק אויף ראש השנה און זיי זענען צוזאמען מיט ליבשאפט און אהדות דורך דעם קומט אריין אסאך שמחה און פרייד אין די מענטשן וואס קומען צום אמת'ן צדיק.

טייערע קינדער, מיר גרייטן זיך צו ממליך זיין דעם

צו יונג אָדער צו אַלט

הַמְשַׁקֵּר ר' חיים בִּנְיָמִין בְּרָאד ע"ה

דער עיקר סבה פארוואס מיר האבן זיך געצויגן פון מעזיבויש קיין אומאן איז געווען ווייל אונטער די קאמעניסטישע רעזשים [שלטון] איז געווען אוממעגליך צו ערציען די קינדער ווי ערליכע אידן. דער טאטע האט נישט ארויסגענומען קיין געבורט-שיין [תעודת לידה] פאר מיר, אז איך זאל נישט ווערן פארשריבן אינעם 'געזעץ פון פליכט פאר חנוך' וועלכע פארלאנגט צו לערנען אינאיינעם מיט די גוים.

און ווען מיין ברודער יחזקאל איז געווארן אריינגעצווינגען צו לערנען אין די רוסישע שולעס, זענען מיר אריבער קיין אומאן - ווי מיין פאטער איז געווען אן אפטרעט גאסט.

כדי מיין ברודער זאל קענען ווייטער אנהאלטן אין דער

אידישער חדר און נישט דארפן גיין אין די גוי'שע שולעס האט מיין טאטע אנגעגעבן אין די שטאטישע ביכער אז מיין ברודער איז פיל אינגער ווי ער איז באַמַת געווען, אזוי איז ער נאכנישט געווען מחיב צו לערנען אין די שולעס.

נאך אַ סבה וואס האט צוגעברענגט פאר'ן טאטן זיך אריבערציען קיין אומאן, איז געווען דער נושא פון פרנסה. די שטאטישע באהערדע האבן געווארפן אן אויג אויפן טאטן אז ער פארנעמט זיך מיט פארשפרייטן "גע'אסר'טע" אידישע אקטיוויטעטן. וויפיל ער האט פרובירט זיך ארויסצודרייען פון זייערע נעגל האט ער געזען

אז קיין צוויי ברורות האט ער נישט, ער מוז הייבן פיס און אנטלויפן ווי שנעלער. אזוי איז געפאלן דער עול פון פרנסה אויף מיין מאמע, פון מאל צומאל פלעגט דער טאטע אריינשיקן אין שטוב עפעס קליין געלט. אבער דער מצב איז געווארן נאר ערגער. זייענדיג אין אזא פארגעלעגנהייט האבן מיר געפאקט פעק און אריבער קיין אומאן, אומאן איז שוין געווען א גרעסערע שטאט מיט מער באקאנטע, האט זיך דער טאטע פארגעשטעלט אז דארט וועט אים זיין גרינגער צו טרעפן אזא פרנסה וואס וועט נישט זיין אונטער די שאטן פון די רעגירונג און ער וועט נישט דארפן פארשוועכן

דעם שבת.

מיר זענען אריבער פון מעזיבויש קיין אומאן ווען איך בין אינגאנצן אַלט געווען אַכט יאר. דער געזעץ אין רוסלאנד יענע יארן האט פארלאנגט אז יעדער נייער איינוואוינער דארף קומען זיך פארשרייבן אַלע זיינע פּריוואטע

איניצעלהייטן, - פון וואו ער קומט, וויפיל נפשות זענען דא אין די משפחה א.א.וו. לויט די איינצלעהייטן וואס דער נייער איינוואוינער האט פארשריבן האט ער באקומען אן אפיציעלע דאקומענט מיט די פּרטים. די שטאט האט נישט געקענט לייגן א האנט אויף די פּרטים אויב עס איז טאקע הונדערט פראצענט אויסגעהאלטן, זיי האבן נאר פארשריבן ווי אזוי מען האט עס זיי איינגעגעבן.

דער טאטע האט מיר איינגעגעבן אַלס פינף יעריג אינגל, אזוי האב איך פארדינט דריי יאר,

דעם בעל שם'ס שול אין מעזיבויש

ביי מיר האט קיינער נישט דערלייגט!

זיי פון דערווייטנס. ס'איז זיי נישט געווען גרינג אן קיין פיזישע הילף און אן קיין געלט צו גיין אין געשעפט איינקויפן. איבערהויפט איז געווען שווער מיט שבת.

איך פון מיין זייט, אין יענעם עק וועלט, בין געזעצן ביים רבי'ן און מתפלל געווען. איך האב געוויינט מיט טרערן, "הייליגער באשעפער העלף אז אלעס אין שטוב זאל זיך פירן כשורה!"

און טאקע, יעדע וואך האט מען געהאט אן אנדערע נס. איין וואך האט מיר א חבר געגעבן די הוצאות צו קענען שיקן מיין המשך אויף זייט 8

טייערע קינדער און עלטערן, אויב האט איר א מעשה'לע פון השגחה פרטית ווען עס האט זיך אייך אריינגעגאסן א שפע אויפן וועג קיין אומאן, ביטע טיילט דאס מיט מיט די אנדערע ברסלבער חסידים. יעדער איינער קען דערציילן כאטש איין מעשה וואס ער האט שוין אמאל בייגעוואוינט אין די פריערדיגע יארן. איר קענט לאזן א מעסעדזש אויפן טעלעפאן ליין קנעפל 5.

איך האב ברוך השם זוכה געווען צו פארן קיין אומאן גענוג פרי איבערלאזנדיג די בני בית און קינדערלעך אין שטוב. אין מיין הארץ בין איך געווען זייער באזארגט פאר

אונז אויס, תפלה! איך האב געמאכט אסאך תפלות. ביז איין טאג קומט מיין טאטע אהיים און זאגט מיר: "מען גייט פארן!"

פרעג איך אים: "וואו גייט מען פארן?"

זאגט ער "אין אומאן".

עס האט מיר אויסגעזען ווי א חלום, אבער תפלה האט א כח, צו צעברעכן אלע פארמאכטע טויערן.

יישר כח פאר "מיין מעשה'לע" מען לערנט זיך אויס צו בעטן דעם באשעפער פאר יעדע זאך.

דוד'ל

איין אעשה'לע

דער באשעפער באווייזט וואונדער פאר זיינע איבער קינדער

תפלה מיט אמונה

איך האב געוואלט פארן קיין אומאן צום רבי'ן אויף ראש השנה, אבער מיין טאטע האט מיר געזאגט אז איך קען נישט פארן!

איך האב אבער געטון דאס וואס דער רבי לערנט

די ניינטע מעשה וואס

דער הייליגער רבי האט דערציילט

דער חכם און דער תם 4

האט ער אים גיענפערט (דהיינו דער חכם דער חבר פון דער

תם) דאס. איה וועל דיר דערציילן קלאר. ווארן איה בין

דרינגען גיניט. און מיה זאלסטו פֿרעגין. ווארין איה בין

אויסן גיווען לענדער. בין איה גיווען. אין איטליא. איז

אזוי דער מנהג. סע איז פארהאנדן זיבציג ראטהיירין

און זיי גייען ארויף און פירן די מדינה א צייט. און מיט

דעם שררה שאפט טיילן זיה איין די גאנצע מדינה

איניער נאך דעם אנדערן (דהיינו פריי זענען די די ראטהיירין.

דער נאך גייען די אראפ און אנדערע גייען ארויף און פירן די מדינה און אזוי

אלע מאל אנדערע)

האבן אן גיהויבן זיינע רייד אריין צו גיין אין די אויערן

פון דעם אנדערן חכם (דהיינו דער שליח) ביז סע איז ביי זיי

ביידע גיבליבן אז סע איז בונדאי קיין מלך אויף דער

וועלט ניט דא.

האט זיה ווידער אן גירופן דער חכם (דער חבר פון דעם תם)

ווארט ביז אין דער פריא וועל איה דיר נאך דערנווייזן

קלאר אז סע איז בונדאי קיין מלך ניט דא.

האט דער חכם זיה אויף גיחאפט אין דערפרי. און ער

האט אויף גיוועקט דעם אנדערן חכם דעם שליח. און

האט צו אים גיזאגט קום מיט מיר אויף דער גאס וועל

איה דיר ווייזן. ווי די גאנצע וועלט איז אין טעות. און

סע איז גאר קיין מלך ניט פארהאנדן.

זענען זיי גיגאנגען אין מארק. האבן זיי דערזעהן א

זעלנער האבן זיי אים אָנגיחאפט. און האבן אים

גיפֿרעגט וועמען דינסטו. האט ער גיענפערט. דעם מלך.

האסטו גיזעהן דעם מלך זינט דו לעבסט. ענפערט ער.

גיין.

האט ער זיה אָנגירופן (דהיינו דער ערשטער חכם דער חבר פון

דעם תם. אים רופן מיר אלץ דער ערשטער חכם) און האט גיזאגט.

און ווי ער פארוואנדערט זיה אזוי. רופט ער זיה אן (צו

דעם אנדערן חכם דער שליח וואס האט דעם בריוו גיבראכט) ווייסטו

וואס איה וועל דיר זאגן.

האט מיין זיעה איז אז סע איז גידרונגען. אז סע איז

גאר קיין מלך ניט דא אין דער וועלט. און די גאנצע

וועלט איז זיה דרינגען טועה זיי מיינען אז סע איז דא א

מלך. אדרבא פארשטיי. ווי גשיקט זיה דאס. אז די

גאנצע וועלט. זאל זיה אָפגיבן צו איין מענשן אין דער

האנט אריין. אז ער זאל זיין דער מלך. סע איז אונדאי

קיין מלך אויף דער וועלט ניט דא.

ענפערט דער חכם דער שליח. איה האב זיה דיר

גיבראכט א בריוו פון דעם מלך. פֿרעגט אים דעם חכם (דער

חבר פון דעם תם) האסטו אליין גינעמען דעם בריוו באם מלך

אויס דער האנט ארויס. ענפערט ער אים. גיין. גאר

אנאנדערער מענש האט מיר גיגיבן דעם בריוו פון דעם

מלך. רופט ער זיה אן. נא אדרבא.

היינט זעה מיט זיינע אויגן. אז איה בין גירעכט אז סע

איז גאר קיין מלך ניט פאר האנדן. פֿרעגט ער אים

ווידער (דער חכם דער חבר פון דעם תם דעם אנדערן חכם דעם שליח)

זאג מיר נאר. דו ביסט זיה פון דער עיר מלוכה און דו

ביסט דארט גיוואקסן גיווארן. זאג מיר האסטו ווענס

גיזעהן דעם מלך. האט ער אים גיענפערט. גיין. רופט

ער זיה אן.

היינט זעה אז איה בין גירעכט אז סע איז בונדאי גאר

קיין מלך ניט פארהאנדן. ווארן אט אפילו דו האסט קיין

מאל דעם מלך ניט גיזעהן.

האט ווידער דער חכם דער שליח גיפֿרעגט. אז סע איז

יזא אזוי. ווער זע פירט די מדינה.

זע, איז דא אזוי איין נײַרײַשקײט (פֿלומר דער סאלדאט דינט דעם מלך און ער קאן אים ניט. וואָרן דער חכם האט אַלץ גײַוואלט מיט זײַן נארשער חכמה דרונגען אז ס׳איז גאר קײן מלך ניט דא פֿנ״ל)

נאָך דעם זענען זײ ווידער גײַגאנגען צו אײן אָפּציר פון דעם חיל. און זײ זענען מיט אים אַרײן גײַגאנגען אין רײד ביז זײ האָבן אים גײַפֿרעגט. **וועמען דינסטו.** האט ער גײַענפֿערט. **דעם מלך.** האטסו גײַזעהן דעם מלך. גײן.

האט ער זײ אָן גײַרופֿען. אַדָּרְבָּא. האט זעה מיט די אויגן אז זײ זענען אַלע זײַ טועה. און ס׳איז קײן מלך ניט דא (וואָרען דער אָפּציר האט אויך ניט גײַזעהן דעם מלך) איז צווישן זײ גײַבלײבן אז ס׳איז קײן מלך ניט דא.

האט זײַ דער ערשטער חכם אָן גײַרופֿן. קום לאמיר פֿאַרן אויף דער וועלט. וועל אײך דיר נאָך ווײַזן ווי די גאַנצע וועלט איז זײַ זײַער טועה אין גרויסע נײַרײַשקײט.

זענען זײ גײַגאנגען און זענען גײַפֿאַרן אויף דער וועלט. און אומידום ווי זײ זענען גיקומען האָבן זײ אַלץ גײַפונען די וועלט אין טעות (פֿלומר די חכמים זענען דורך זײַער חכמה פֿאַר גאַנגען אין אַזױנע נארײַשקײט ביז זײ האט זײַ גזאַכט אז די גאַנצע וועלט איז אַלץ אין טעות)

און די זאַך פון דעם מלך (פֿלומר דאס וואס בײַ זײ איז גײווען אָפּגיקלערט אז ס׳איז קײן מלך ניט דא) דאס איז שוין בײַ זײ גײווארין פֿאַר אַ משל. און ווי זײ האָבן גײַפונען די וועלט אין טעות.

האָבן זײ גײַנמען דעם מלך פֿאַר אַ משל. אזוי ווי דאס איז אַמת אז ס׳איז דא אַ מלך. אזוי איז דאס אויך.

זענען זײ אזוי אויסין גײווען די וועלט און זענען גײַפֿאַרין. ביז ס׳איז בײַ זײ אויס גײַגאנגען וואס זײ האָבן גײַהאט.

האָבן זײ אָנגײוויבן צו פֿאַרקויפֿן אײן פֿערד. און דערנאָך דאס אַנדערע. ביז זײ האָבן אַלע פֿאַרקויפֿט. ביז זײ האָבן גײַמוזט גײן צופֿוס.

און תּמיד האָבן זײ אַלץ גיקלערט די וועלט. און האָבן גײַפונען אַלץ אז די וועלט איז אין טעות. און זײ זענען גײווארין קבֿצנים פֿוס גײַערס. און זײ זענען שוין גאר ניט חִשׁוֹב גײווען. און מען האט זײַ שוין אויף זײ גאר ניט אום גיקוקט אויף אַזױנע קבֿצנים.

זענען זײ אזוי אויסין גײווען אויף דער וועלט ביז ס׳איז אויסגיקומען. אז זײ זענען גיקומען צו דער שטאַט וואס דאָרט וואוינט דער מיניסטער הנ״ל (דײַנו דער תּם זײן חִבֵּר פון דעם חכם פֿנ״ל)

און דאָרט אין דער שטאַט איז גײווען אײן אַמתיר בעל שם. און דער בעל שם איז זײַער חִשׁוֹב גײווען. וואָרין ער האט גיטאן ווילדע זאַכן באַמת און אַפּילו צווישן די שָׂרָוֹת איז ער גײווען אַ מפורסם און איז בײַ זײ חִשׁוֹב גײווען.

און די חכמים זענען גיקומען אין דער שטאַט אַרײן. און זײ זענען אַרום גײַגאנגען. און זענען אַנגיקומען פֿאַר דער שטוב פון דעם בעל שם האָבן זײ גײַזעהן ס׳שטייט דאָרט אַסאַך וועגעליך מיט חוליים. פֿערצײג אָבער פופֿציג.

האט דער חכם גײַמינט. אז דאָרט וואוינט אַ דאָקטאָר. האט ער גײוואלט צו אים אַרײן גײן. מחמת ער איז זײַ אויף גײווען אײן גרויסער דאָקטאָר. האט ער גײוואלט אַרײן גײן. ער זאל זײַ מיט אים דערקענען.

האט ער גײַפֿרעגט ווער וואוינט דא. האט מען אים גײַענפֿערט. אַ בעל שם. האט ער גיטאן אַ גרויס גילעכטער. און האט גיזאַגט צום אַנדערן (דײַנו צום חכם דער שליח) דאס איז נאָך אַ ליגן און אַ נארײַשקײט. דאס איז נאָך מער נארײַשקײט אײַדער דער טעות פון דעם מלך.

ברידער אײך וועל דיר דערצײלן דאס פֿאַלשקײט. ווי אזוי די וועלט איז אין טעות און אזוי אַליגן.

האט זיי דער בעל הבית גיענפערט. סע איז אוודאי קיין יושר ניט אז מען זאל שלאגן מענשן. לושמיר איר האט אָבער גאר ניט רעכט גיטאן. נאך וואס האט איר גירעט אויף דעם בעל שם. ווארן דער בעל שם איז דא זייער חשוב. האבן זיי גיזעהן אז ער איז אויף אין טעות.

זענען זיי פון אים אוועק גיגאנגען. און זענען גיגאנגען צום פקיד. און דער פקיד איז גיווען א גוי. האבן זיי אים דערציילט די מעשה אז מען האט זיי גישלאגען.

האט ער גיפרעגט. פארן וואס. האבן זי גיזאגט. ווייל זיי האבן גירעט אויף דעם בעל שם. האט זיי דער פקיד אויף גיהרגעט גישלאגן. און האט זיי ארויס גישטופט.

זענען זיי פון אים אוועק גיגאנגען. און זענען גיגאנגען צו איין העכערן וואס האט צו שאפן. און האבן אלץ ניט גיפויגעלט קיין משפט.

און זענען אזוי אלץ גיגאנגען פון איינעם צום אנדערן. אלע מאל צו איין העכערן (און האבן אלץ ניט גיפויגעלט נאר מען האט זיי גוט גישלאגן אלע מאל)

ביז זיי זענען גיקומען פאר דעם מיניסטער (דאס איז גיווען דער תם בג"ל) און דארט פאר דעם מיניסטער זענען גישטאנען וואכן. האט מען גימעלדעוועט פאר דעם מיניסטער. אז א מענש באדארף צו אים. האט ער גיהייסן אז ער זאל ארײן גיין.

איז דער חכם גיקומען פאר דעם מיניסטער ווי ער איז ארײן גיקומען. האט אים דער מיניסטער תיכף דערקענט אז דאס איז דער חכם זיין חבר. און דער חכם האט אים ניט דערקענט. מחמת ער איז היינט אין אזוי גדולה.

האט תיכף דער מיניסטער אנגיהויבן צו אים צו ריידן. און ער האט צו אים גיזאגט: זעה. צום וואס מײן תמימות. האט מײך גיבראכט צו אזוי איין גדולה. און צו וואס. דיין חכמה. האט דיך גיבראכט.

דערװײל זענען זיי הונגערקיי גיווען. האבן זיי ביי זיך נאך גיפונען דריי פיר גראשן. זענען זיי גיגאנגען אין דער גאר קעה ארײן. און דארט קריגט מען עסן אפילו פאר דריי פיר גראשן. און האבן זיך גיהייסן גיבן עסן. האט מען זיי גיגיבן.

דערװײל ווי זיי האבן גיגעסן. האבן זיי גישמוסט. און האבן גישפעט פון דעם ליגן און פון דעם טעות פון דעם בעל שם. (ווי די וועלט איז זיך טועה)

און דער גאר קעכער האט גיהערט זייערע רייד. האט עס אים זייער פארדראסן ווארן דער בעל שם איז דארט זייער חשוב גיווען.

האט ער צו זיי גיזאגט. עסט אייך אפ וואס איר האט און גייט אייך ארויס פון דאנעט.

נאך דעם איז אנגיקומען אהין. א זון פון דעם בעל שם. און זיי האבן נאך גישפעט פון דעם בעל שם דעם זון אין די אויגן. האט זיי דער גאר קעכער אנגישריגן נאך וואס זיי שפעטן פון דעם בעל שם דעם זון אין די אויגן.

ביז דער גאר קעכער. האט זיי גישלאגן גאנץ שטארק. און האט זיי ארויס גישטופט פון זיין שטוב. האט עס זיי זייער פארדראסן. האבן זיי גיוואלט זוכן א משפט אויף דעם וואס ער האט זיי גישלאגן.

האבן זיי זיך מיישב גיווען. זיי וועלן גיין צו זייער בעל הבית. וואס זיי האבן דארט אפגילייגט זייערע פעקלעה. זיי זאלן מיט אים איין עצה האלטן. ווי אזוי זיי זאלן דערלאנגען א משפט אויף דעם גאר קעכער וואס ער האט זיי גישלאגן.

זענען זיי גיגאנגען און האבן זייער בעל הבית דאס דערציילט אז דער גאר קעכער האט זי זייער גישלאגן. האט ער זיי גיפרעגט. פארן וואס. האבן זיי אים דערציילט. ווייל זיי האבן גירעט אויף דעם בעל שם.

שױעסטרער ריזל איז געווען עלטער פון מיר מיט דריי יאר, האט מען איר עלטער געמאכט מיט עטליכע יאר, צו אזא עלטער וואס מען איז שוין פריי פון די למודים אין זייערע שולעס.

ווייל פון די אַכט יאר דאַרף מען שוין גיין אין די גוישע שולעס. אָבער אַ פינף יעריג קינד איז נאָך פֿריי פֿון דעם גענעץ. האט מען פארדינט עטליכע שטילע יארן, און אויף שפּעטער וועט דער אויבערשטער שיקן נייע עצות. מיינ

המשך אי"ה קומענדיגע וואך

גענומען מיט רשות פון ספר 'שלהבת בכפור'

די ניינטע מעשה (4) - פונעם חכם מיטן תם

- ט. פארוואס האט דער חכם געוואלט אריין גיין צו דעם בעל שם?
 - ווייל ער האט געוואלט א ברכה פון צדיק.
 - ווייל ער האט געוואלט מוכיח זיין פארן בעל שם אז עס איז נישטא קיין מלך אויף דער וועלט.
 - ווייל ער האט געמיינט אז דארט וואוינט א דאקטער, און ער האט געוואלט זיך מיט אים דערקענען.
- י. וואס האט דער חכם געזאגט ווען ער האט געהערט אז עס וואוינט דארטן א בעל שם?
 - דאס איז נאך א ליגן און א נארישקייט.
 - דאס איז נאך מער נארישקייט איידער דער טעות פון דעם מלך.
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- יא. וואס האבן די חכמים געטאן אין גאר קעך (בית התבשיל)?
 - זיי האבן געשפּעט פן דעם אז עס איז דא א מלך.
 - זיי האבן געשפּעט פן דעם בעל שם.
 - זיי האבן געבעטן אסאך עסן.
- יב. וואס האט זיי געזאגט דער גאר קעכער?
 - זיי זאלן שנעל ארויס גיין פון גאר קעך.
 - עסט אייך אפ און גייט ארויס פון דאנט.
 - מען טאר נישט רעדן אינמיטן עסן.
- יג. וואס האט זיי דער גאר קעכער געטאן נאך ווען דער זון פון דער בעל שם איז אריין געקומען?
 - ער האט זיי געשלאגן גאנץ שטארק.
 - ער האט זיי ארויס געשטופט פון זיין שטוב.
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- יד. וואס האט דער פקיד (דער גוי) געטאן פאר די חכמים אויף דעם וואס זיי האבן גערעדט אויפן בעל שם?
 - ער האט זיי געשלאגן גאנץ שטארק.
 - ער האט זיי ארויס געשטופט פון זיין שטוב.
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- טו. וואס האט דער תם (דער מיניסטר) געזאגט צום חכם ווען ער איז געקומען צו אים?
 - זעה צו וואס מיין תמימות האט מיך געבראכט צו אזא גדולה.
 - זעה צו וואס דיין חכמה האט דיך געבראכט.
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- טז. וואס לערנסטו זיך דערווייל פון די מעשה?
 - אז תמימות ברענגט א מענטשן צו אזא גדולה.
 - אז חכמות ברענגט א מענטשן צו עניות.

- א. וואס האט נאך געזאגט דער חכם פארן חכם השני דער שליח פון מלך?
 - אז נישט דער מלך האט דיר געשיקט נאר איינער פון די באדינערס.
 - אז עס איז נישטא קיין מלך אויף די וועלט.
 - דער מלך האט נישט געמיינט באמת מיר צו רופן.
- ב. צו דען האט דער חכם דער שליח פון מלך, געזען אמאל דער מלך?
 - ניינ.
 - יא.
 - איינציגע מאל.
- ג. וואס האט דער חכם געזאגט פאר דער שליח פון מלך ווער דען פירט די מדינה?
 - דער מיינסטער.
 - דער מלך.
 - די זיבעציג ראטהיררין (שרי יועצים).
- ד. וואס האט דער נאך חכם געזאגט פארן צווייטן חכם דער שליח פון מלך?
 - קום לאמיר פארן אויף דער וועלט.
 - קום לאמיר עפעס עסן.
 - קום לאמיר גיין צום תם און אים אויף ווייזן אז עס איז נישטא קיין מלך אויף דער וועלט.
- ה. וואס האט פאסירט מיט די חכמים נאך וואס זיי זענען געפארן אויף דער וועלט?
 - זיי זענען זייער רייך געווארן.
 - זיי האבן מצליח געווען צו באווייזן פאר די וועלט אז עס איז נישטא קיין מלך אויף דער וועלט.
 - זיי זענען געווארן קבצנים פוס גייערס.
- ו. צו וועלכע שטאט זענען די חכמים אן געקומען אין זייער וועג?
 - אין די שטאט וואס דער חכם איז געבוירן
 - אין די שטאט וואס דער תם וואוינט דארט.
 - אין די שטאט וואס דער מלך וואוינט דארט.
- ז. וואס האבן די חכמים געזען אין פארנט פון דער בעל שם'ס שטוב?
 - גרויסע הייליגע צדיקים.
 - דער תם האט דארטן געווארט אויף אים.
 - אסאך וועגעלעך מיט חולים.
- ח. וואס האט דער חכם געמיינט אז ווער וואוינט דארט?
 - דער תם.
 - א דאקטער.
 - דער מלך.

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72

1-518-329-9149 646-518-1095

אויף א שפיטאל, א זאל, א קעיטערינג פאר די פאר וואכן, האבן זיי אויך פארשטאנען דער וויכטיגקייט פון דעם זאך, אז די קינדער זאלן חס ושלום נישט פארלירן אין איין חודש אלול וואס מען האט זיי אריינגעפיטערט עלעוון חדשים בעפאר.

די השגחה עליונה האט געפירט אז מען האט מיר מכבד געווען צו ווערן א מלמד. איך בין קיינמאל בעפאר נישט געזעצן מיט קינדער - גראדע האב איך יא פאר נייגער געלערנט כללי חינוך, אבער מער פאר מיין פריוואטן באנוץ ביי מיר אין שטוב.

איך זיץ אויפן מלמד בענקל און ווי א טאג שפעטער גייט אריבער באמערק איך אז איך האב ברוך השם דעם פאך, עס איז דא א ריכטיגער קשר מיט די תלמידים. מען דארף פארשטיין אז צו האלטן אין איין כתה צען יעריגע קינדער וועלכע קומען פון ארץ ישראל, לאנדאן, אמעריקע און פון וואו נישט, ווען זיי קומען נישט געקרייזלט די פיאות באגלייט מיט אויסגעביגלטע בגדים פון די געטרייע אידישע מאמעס, דאס איז געווען די קינדערלעך וועלכע זייערע טאטעס האבן [אין די ערשטע וואכן] זיך געדארפט קראצן נאך א געהעריגע כשר'ע פרישטאג, און איר קענט זיך פארשטעלן ווי אזוי זייער שלאפן גיין האט אויסגעקוקט און וויפיל א זייגער...

למעשה האב איך זיך געטראפן מיט דעם פאסטן. און נאך א שטעלע האב איך באקומען, אויב עס האט זיך געמאכט אז איינער פון די קינדער זענען געווארן באבלאזן אדער האב איך נישט געוואוסט וויאזוי אים צו באהאנדלען, וואס איז דער פראבלעם! עס איז דא א פותר חלום! מיר פארמאגן א ציון! איך בין יעדן טאג

משפחה קיין מירון אויף שבת. זיי האבן ברוך השם געהאט א לעכטיגע שבת. א צווייטע וואך קלינגט אן א חבר'טע פון מיין פרוי און זאגט איר אז זי מאכט שבת א שמחה און זי דארף ממילא אסאך קאכן, וועט זי קענען אראפנעמען פאר מיין משפחה. זי האט געשיקט א שפע פון אלעם גוטן, פיש, טשאלט פון רינדערן פלייש, לעבער, סאלאטן וכדו' אפילו מזונות האט די גוטהארציגע פרוי געדענקט צו שיקן. אלעס איז אנגעקומען ביז צו מיין טיר. מיין פרוי האט געהאט א רואיגע ערב שבת און צו דארפן זארגן ווי צו מאכן שבת. אזוי זענען ב"ה אריבער די לאנגע וואכן מיט גרויס ניסים ביז מיר האבן זיך ענדליך אומגעקערט אהיים בשלום נאכן וויילן ביים הייליגן רבי'ן איבער ראש השנה.

~ דער בעסטער חינוך ווייזער ~

אודה ה' איך דאנק דעם באשעפער פאר אלע זיינע חסדים.

מיין סיפור איז געווען ווען איך אלס כולל אינגערמאן האב איך זוכה געווען זיך צו טרעפן זיצן עטליכע טעג אין רבי'נס כולל ביי זיין הייליגן ציון, פאר צוויי יאר צוריק, ערב ראש השנה תשפ"א.

עס האבן זיך דאן צאמגענומען עטליכע חשוב'ע איגעלייט מיטן ציל צו עפענען א 'תלמוד תורה' פאר די קינדער וועלכע האבן געוויילט אין אומאן און נישט געהאט מיט וואס אריבערצופירן דעם לאנגן טאג אין דעם וויסטן פושקינא. געטראכט און געטון זיי זענען אריינגעשפרינגען אין דעם פראיעקט און געעפנט א 'שיינעם תלמוד תורה' אזוי ווי דער סדר איז אין אומאן להבדיל אז מען עפענט

נאכן חדר געגאנגען צום אבן שתיה פון וואו אלע אדערן ציען זיך ביז צו יעדן איד'ס הערצעלע און דארט האב איך שופך שיח געווען מיין הארץ צום באשעפער אז בזכות דעם הייליגן רבי'ן זאל איך באקומען דעם ריכטיגן דעת ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט יענקי, נחמן, יוסי א.א.וו.

עס איז צום גלייבן אז די תשובות זענען געקומען צייטליך, און איך האב בעזר השם געפירט די קלאס אויף א שיינעם דרך ארץ'דיגן אופן אז סיי דער מנהל און אויך די קינדער זענען געווען העכסט צופרידן..

ביים לאנדן צוריק אין ארץ ישראל, נאך עטליכע וואכן ווען מען איז שוין געווען צוריק אין די כלים צו אנהייבן דעם נייעם זמן, האבן מיינע עלטערן געזונגען דעם ניגון: "אויב דו פארמאגסט יא די כוחות דארפסטו גיין אויף א מלומדות פאסטן". איך האב אנגעהויבן צו

זוכן דא אין דארט, און געווארן קודם א במקום [שטעל-פארטרעטער] און צוביסלעך אויך אנגעהויבן לערנען פריוואט מיט עטליכע קינדער.

לערנענדיג אין חדר האט איינער פון די מנהלים באמערקט אז איך פארמאג א ספעציעלער טאלאנט פאר א געוויסע לימוד און א געפיל דאס אויסצולערנען פאר געוויסע קינדער, עפעס וואס מען האט שוין זייער לאנג געזוכט אין דעם תלמוד תורה, צוביסלעך האב איך זיך שטארק אריינגעלייגט אין דער סארט לימוד און בעזר השם גאר שטארק מצליח געווען. דאס האט מיר געברענגט א ספעציעלען געשמאק צו לערנען מיט די תלמידים, אזוי אויך קענען די תלמידים קוים ווארטן ווען רבי... קומט שוין צו גיין. אלס בזכות דעם רבי'נס ערב ראש השנה תשפ"א.

דער ריינער קוואל

המשך פון זייט 1

דאָרײַתא פון תּקיעת שׁוֹפֵר, און נישט פּאַרנעסן אז מצוות כּבּוּד אָב וָאָם איז אויף אַ דאָרײַתא. ווער עס קען זאָגן תּהלים, וואויל איז זײַן חלק, אַשׁרֵי לוֹ, ווייל תּהלים איז מסוּגָל צו טון תּשׁוּבָה. אזוי אויף קען מען אַרײַנכאַפֵּן 'לקוטי תּפּלוֹת'. זיכער איז זײַער חשוב אז מען קען אַראַפּנעמען אַפּאַר מינוט און זיך אויסרעַדן דאס האַרץ צום באַשעפּער אויף אַיִדיש און אים בּעטן אז דער מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ זאל שׁוֹיֵן אַנטפּלעקט ווערן און דעם באַשעפּער מלכות זאל שׁוֹיֵן נתגלה ווערן אינגיכן.

דער אויבערשטער זאל שיקן פאר אונז און פאר גאַנץ כּלל ישׂראל אַ אויסגעלייזטע יאַר, לְשׁנָה טוֹבָה תּכְתּוּבו וּתְחַתּמוּ לְאַלְתֵּר לַחַיִּים טוֹבִים אַרְכִּים וּלְשׁלוֹם, בּספּרן שֶׁל צַדִּיקִים אַמְתִּיִּים, אַ פּרײַליכן שַׁבַּת און יום טוב אָמֵן.

אויבערשטן אין די הייליגע טעג, אזוי ווי מיר בעטן ביים דאווענען אז דעם אויבערשטנס קעניגרייך זאל שוין נתגלה ווערן אויף דער גאנצער וועלט, יעדער איינער וואו ער געפינט זיך ראש השנה זאל זען צו דאווענען מיט פּוֹנָה ווי מער, און זיך אויפפירן בקדשה און טהרה, אזוי ווי עס שטייט אין הלכה אז מען זאל זיך אפּשערן לְכּוּד דעם הייליגן טאג און זיך אַנטון שיינע קליידער און וואונטשן מיט ליבליכקייט פאר אלעמען 'לשנה טובה תּכְתּוּבו וּתְחַתּמוּ' און עסן די סעודות פון יום טוב מיט גרויס שמחה אזוי ווי עס שטייט אין פּסוק "אכלו מעדנים ושתנו ממתקים כי חדות ה' היא מעצכם (נחמיה ח, ז).

ביי די תקיעות זאל מען נתעורר ווערן צו אונזין האבן אז מען איז מקיים א געוואלדיגע מצוה

אָרױפֿגעכאַפּט אױפֿן באַן

(המשך) ר' לוי יצחק דערציילט זיין איבערלעבעניש ווי ער איז געפארן דעם ערשטן מאל צו הייליגן רבי'ן אלץ בחור פון זיבעצן יאר ביי די ערשטע וועלטס קריג. וויאזוי זעט מען זיך ארויס פון פוילן?!

איך דריי זיך ארום און איך בין נישט געזונט, טראכט איך: װאס טו איך דא? וואו פאר איך?? אפֿשר זאל איך אריין צו מיינע ברודער, די שוועסטער, אלע ברודער זענען געווען גברים!

אבער דער אויבערשטער האט רחמנות געהאט אויף מיר, איך בין צוגעגאנגען צו די באן און צענדליגער טויזענטער מענטשן האבן געווארט אויף א באן.

די באן איז געווען פול מיט מיליטער לייט, מען האט נישט געקענט פארן! ווען ס'איז אנגעקומען א באן זענען געלעגן אויף די דעכער - פול מיט מענטשן!

און וואו האט מען דען געקענט פארן? ווער האט געקענט פארן דעמאלטס?!

נאר מענטשן וואס האבן געדארפט פארן אהיים צו די פאמיליעס, זענען געווען אויף די וועגן! אבער איך זאל פארן קיין אומאן דעמאלטס? מען קען נישט! און איך בין דאך אויף נישט געזונט געווען!

האב איך געזעהן מענטשן נעמען דארטן אזא מין קליינע באן און פון דארט פארט מען ווייטער קיין אטוואצק, און דארטן קומט אן די באן פון ווארשע, און מען

כאפט זיך ארויף! האב איך אזוי געטוהן, איך בין אויך געפארן קיין אטוואצק. ווען איך בין אנגעקומען אין אטוואצק, איז אנגעקומען דער באן פון ווארשע, די באן וואס גייט קיין לובלין - פון ווארשע קיין לובלין.

דער באן גיבט א קום אן, האט מען אפילו קיין טיר נישט געעפנט, אויבן אויפן דאך זענען געווען פול מיט מענטשן - און די באן פארט באלד אוועק. דער אויבערשטער האט מיר אריינגעגעבן עפעס א געדאנק, אז איך בין צוגעגאנגען צו א פענסטער, איך האב אריינגעווארפן מיין רענצל און איך האב אריינגעשטעקט די הענט, האבן מיר מענטשן אריינגעשלעפט דורכ'ן פענסטער! און איך האב געגעבן א פאל ארויף אויף זיי, און איך בין שוין דא אין דער באן, און דער באן פארט שוין, די באן פארט שוין!

איך האב גארנישט קיין השתוקקות געהאט אויף דעם - איך האב דאס נישט פלאנירט פון פאראויס - עפעס פון זיך אליין בין איך אריינגעפאלן!

אזוי זענען מיר אפגעפארן עטליכע שעה, ביז מען איז געקומען קיין לובלין. דארט אין לובלין איז דא א שטיבל מיט אויגעזעע מענטשן. דארטן איז שוין געווען אסאך חסידים, מער ווי אין ווארשע.

איך בין געזיצן אכט טאג אין לובלין. אבער מען דארף דאך פארן ווייטער. נו, אויגעזעע לייט זאגן מיר: "מיר ווייסן נישט צו מיר וועלן פארן אויף ראש השנה! מען קען גארנישט פארן, די באנען זענען פול נאר מיט מיליטער מענטשן!"

אנדערע וואגן, ער האט אכטונג געגעבן די באן זאל ארועקפארן...

האב איך געזאגט יום כפור קטן אין פולנאה, ערב ראש חדש אלול, איך בין נישט געווען אויפ'ן ציון ביים פולנאה'ער רב (דער תולדות ז"ע), ווייל איך האב געוואלט פארן ווייטער, איך האב אלס געוואלט פארן ווייטער מיט באנען, אלעס אן געלט...

שבת אין בארדיטשוב - קאזאטין

ביז איך בין אָנגעקומען פרייטאג קיין בארדיטשוב. אין בארדיטשוב האב איך נישט געוואוסט וואו צו גיין, אויף מיין פראגע וואו עס געפינען זיך ברסלבי'ע חסידים האבן די שטאט מענטשן געזאגט: "אה, די טויטע חסידים"....!

בין איך געגאנגען דארטן, אונזערע לייט האבן א שטיבל, וואס דער פענסטער איז געווען אויפ'ן פעלד - אויפ'ן בית החיים, דארטן איז געלעגן רבי ליבער הגדול פון בארדיטשוב זצ"ל.

א בית

הקברות דארטן! א שטיבל, א גיהנם האב איך שוין געזעהן ווער ס'איז אונזערע לייט, ענינים וְאֲבוֹנִים, דאס איז דער שטיבל!

אסאך האבן מיר געזאגט נישט צו פארן, אסאך פון אונזערע לייט האבן געזאגט פאר אהיים קיין ווארשע!

איך בין ארויסגעפארן פון לובלין, איז אויך אזוי געווען, ווי האט מען געקענט צו-טרעטן צו די באן?! אז מען איז געקומען, מעטערס פאר דעם זענען געווען פול מיט מענטשן וועלכע וואלגערן זיך שוין טעג און וואכן,

מען האט נישט געקענט צוקומען צו קיין באן! ממילא זיי, זיי ווילן דאך אהיימפארן צו זייערע פאמיליעס, אבער וואו שטופ איך זיך דא?!

וואו שטופ איך זיך - מיט מיין רענצל?!

ווען דער באן איז געגעבן א קום אן, איז אויך אזוי געווען, מענטשן האבן זיך געשטופט, איך האב זיך אויך געשטופט מיטן רענצל, געשטופט געשטופט, א נס איז געווען אז איך בין אריין דורך א פענסטער, מיטן רענצל בין איך אריין אין דער באן! איך ווייס אליין נישט וויאזוי ס'איז געווען, איך ווייס נישט וויאזוי איך בין אריין אין דער באן!

פון לובלין בין איך שוין געקומען קיין 'קאווע', דארטן האב איך שוין נישט געהאט קיין געלט בין איך ארויף אויפ'ן באן אן א קארטע! איז געקומען דער איינמאנער און מיר אראפגעווארפן פון די באן!

נאכדעם בין איך שוין געקומען קיין פולנאה, און ער האט מיר אראפגעווארפן, איך האב געוואלט כאפן אן אנדערע באן, אבער ער האט אכטונג געגעבן איך זאל נישט ארויף אויף אן

קארטע, בין איך אויף אריין אונטער א באנק... אזוי זענען מיר ביידע אנגעקומען קיין אומאן. איך האב שוין פריער געהערט פון יצחק'ל אטוואצקער, ער האט מיר דערציילט, אז עס איז דא איינער ר' בנציון אפטער וועלכער מאכט פריילעך,

און איך האב טאקע געפרעגט דעם איד וואס איז געווען אונטערן באנק, צו ער קען דעם אפטער זאגט ער; "איך קען אים, איך ווייס ווער ער איז!"

און דאס איז געווען ר' בנציון אליין!

אומאן

ווען איך בין געקומען קיין אומאן האב איך שוין געטראפן דארטן ישראל כהן עליו השלום, ער איז שוין דארט געווען אויף פון פוילן ער איז שוין געווען פריער!

און משה טשענסטעכאווער האב איך שוין געטראפן דארטן ער איז שוין אויף געווען פאר מיר, און נאך חברים געווען דארטן! אלעס חברים פון די ישיבה פון מאקעווע.

עס איז געווען א חדש אלול - א גוטער חדש, מיט דער ציון, מיט'ן קלויז, ס'האט זיך געקאכט זיך!

רבי אברהם בן ר' נחמן'ס איז אנגעקומען עטליכע טעג שפעטער, מען איז אים אנטקעגן געלאפן; "רבי אברהם, רבי אברהם".

הכלל, ס'קומט פרייטאג צונאכט'ס, קומט אריין א אידעלע, א קליין אידעלע, דאס איז געווען ר' אברהם'לע - דער קוימען קערער, ער פלעגט ארום גיין אויסקערן די קוימענ'ס מיט א שטעקן, מיט א בעזעם, און ער פלעגט שרייען ביים דאווענען, ער גיבט קולות ביים דאווענען!

נאכדעם קומט אריין א איד ער הייסט ברוך בארדיטשוב'ער, - טאטע פון ר' יחזקאל גאלאנט ז"ל - ער האט געגעבן קולות ביים דאווענען, איך בין נאכנישט געווען געוואוינט צו אזא סארט דאווענען! האב איך געהאלטן דעם שבת אין בארדיטשוב.

ביינאכט האב איך גענעכטיגט ביי איינעם - דער בעל הבית פון דעם שטיבל - א בעל בית'שער איד, אינדערפרי האב איך שוין געגעסן ביי ברוך בארדיטשוב'ער.

פון זייער גרויס ארעמקייט האב איך ביי קיינעם נישט גענומען קיין געלט.

שפעטער בין איך אוועקגעפארן ווייטער, אויפ'ן וועג קיין אומאן. שוין, איך קום דארטן אריין אין קאזאטין, אז מען פארט פון אדעס קיין קיעוו פארט מען דורך קאזאטין.

זעה איך ס'דרייט זיך ארום איינער אן אינטערעסאנטער אידל - אזוי האט זיך מיר געדאכט... - און ער פרעגט מיר: "וואו פארסטו?" זאג איך אים: "קיין אומאן!"

"איך פאר אויך קיין אומאן" זאגט ער מיר. פרעג איך אים: "דו האסט געלט?"

זאגט ער: "גיין!" נו, גייט ער אוועק אונטער א באנק אין באן, מען זאל אים נישט כאפן אן א